

noget ved den endnu, der er den samme Mulighed for Ulykker, som der har været hele Tiden. Jeg henstiller indstændigt, at Statsbanerne dog gør lidt for at afværge de Dumheder, de somme Tider gør.

Jeg vil dernæst gerne sige nogle Ord om Fiskeriet, navnlig Havfiskeriet, der ikke maa forveksles med Indenskærs- eller Indendørsfiskeriet, som der ogsaa er nogle, der siger. Det er desværre saadan i dette Øjeblik, at Havfiskeriet, som har sit Hovedsæde i Esbjerg, har lidt store Tab i den senere Tid. Ikke mindre end 6 Fiskekuttere er gaaet tabt i den sidste Storm, og 17 Menneskeliv, alle fra Esbjerg, er blevet ude paa Søen. Det er et tungt og haardt Arbejde, og det tager tid sin Mand. Der er derfor fra Rigsdagens Side Grund til at understøtte disse Mennesker saa meget som muligt og gøre, hvad vi kan, for at mildne deres haarde Kaar. Jeg vil benytte Lejligheden til at rette en Tak til den højtærede Marineminister for det Arbejde, Redningsvæsenet har udført i denne Forbindelse; baade Redningsbaaden „Dana“ og de to Redningsbaade, der ellers er stationeret ved Thyborøn, og som var kommet til Assistance, har gjort et stort Arbejde for at eftersøge, hvor de mange Fiskekuttere kunde være henne. Der kom endvidere tre Flyvere, som Marineministeriet sendte derover; de gjorde alt, hvad de kunde, for at fortsætte Eftersøgningen ude paa Nordsøen, og de tre raske Mænd, der her gjorde et godt Arbejde, fortjener ogsaa en Tak.

Naar der skete en saa stor Ulykke, var det maaske nok en medvirkende Aarsag, at Baadene er for smaa. De er saa smaa, at Fiskerne ikke tør vove sig ind til Kysten, naar først Uvejret kommer. Er de ikke kommet ind forinden, maa de holde sig ude, ellers gaar de uvægerligt til Grunde paa Kysten; men sker der saa Bræk paa Roret, eller Styregrejerne skyller over Bord, er de ogsaa da fortabte. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Rigsdag, at man, hvis der kommer Andragender om Tilskud til større Baade, vil være rundhaandet i den Henseende, for det er sikkert det, Fiskerne trænger til. Jeg synes, de har et rimeligt Krav paa større Statslaan, saaledes at de virkelig kan fortsætte deres Fiskeri, og jeg er tilbøjelig til at tro, at paa anden Maade kan det ikke fortsættes.

Fiskerne andrager jo ogsaa om, at der maa blive ydet dem en Fragtnedsættelse, og ogsaa herfor vil jeg gerne indlægge et godt Ord. Der er ingen Mening i, at Fiskerierhvervet har forholdsvis større Fragtudgifter end Landbruget. Der gaar ikke nær saa

meget Tara, ikke nær saa megen Indpakning til Smørret og Flæsket som til Fisken, og Fragten bliver derfor meget dyrere for denne end for Landbrugsproduktionen. Det var rimeligt, at Fiskerierhvervet blev stillet paa lignende Vilkaar som Landbruget.

Nu er der netop sidste Sommer vakt nogen Interesse om Fiskerierhvervet. Der blev som bekendt under 14. Januar 1925 nedsat en Kommission, som skulde undersøge Fiskeriets Vilkaar, og navnlig, hvorledes der kunde fremmes et Storfiskeri, og hvorledes der til Erhvervet kunde knyttes Handelsvirksomhed og Fabrikation. Denne Kommission har afgivet Betænkning i indeværende Sommer. Dens Formand var Fiskeridirektøren, saa man skulde tro, Sagen var i de bedste Hænder. Alligevel maa jeg desværre sige, at noget stort kom der ikke ud af den, det var nærmest noget Smaatteri, Kommissionen ønskede næsten ikke, at der skulde ske noget.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at det forekommer mig i det hele uheldigt, at hvad der vedrører Fiskerierhvervet, er fordelt paa flere forskellige Ministerier. Det sorterer jo specielt under Landbrugsministeriet; under dette hører Fiskeridirektøren, og hele Fiskerierhvervet sorterer under Departementschefen i Landbrugsministeriet. Det grønlandske Fiskeri sorterer under Indenrigsministeriet eller under den grønlandske Handel. Anlæg af Fiskerihavne hører under Trafikministeriet. Endelig var den Kommission, jeg her taler om, nedsat af Erhvervsministeriet. Det var dog maaske ikke uforment, om man samlede, hvad der vedrører Fiskeriet, under eet Departement, under eet af Ministerierne. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den nuværende Landbrugsminister har gjort alt, hvad gøres kunde, for at gavne Fiskeriet, og jeg har heller ingen Mistanke om, at de foregaaende Landbrugsministre skulde have undladt noget i saa Henseende, men det kan ikke nægtes, at denne Splittelse af Fiskerierhvervet er uheldig for Erhvervet, som i Forvejen ikke er meget stort, og for hvilket det derfor var saa meget mere nødvendigt, at man samlede alt, hvad der vedrører det, under eet.

Fiskerikommissionen har altsaa afgivet Betænkning, men jeg vil sige, at den snarest har afgivet Betæneligheder, for det er egentlig ikke nogen Betænkning, som foreslaar, at der skulde ske noget. Det eneste, man vil mene Fiskeriet behøver, er, at man skulde fiske Sild og Makrel ved Skagen. Det er dog altsaa noget, men det er da